

Gr. Alexandrescu

*Adio
La Tîrgoviște*

Culcat p-aste ruine, sub care adîncită
E gloria străbună și umbra de eroi,
În liniște, tăcere, văz lumea adormită
Ce uită-n timpul nopții necazuri și nevoi.

Dar cine se aude și ce este ast sunet?
Ce oameni sau ce armii și ce repede pas?
Pămîntul îl clătește războinicescul tunet,
Zgomot de taberi, șopte, trece, vîjie-un glas...

.....
Dar unde sînt acestea? S-a dus! Au fost părere,
Căci armele, vitejii și toate au tăcut.
Așa orce mărire nemicnicită piere!
A noastră, a Palmirii ș-a Romei a trecut.

Și pe țărîna-aceea, de care-odinioară
Se spăimîntau tiranii de frică tremurînd,
Al nopții tîlhar vine și pasări cobe zboară,
Pe monumente trece păstorul şuierînd,

.....
.....
Mă scol, mă mut d-aicea; duc pasurile mele,
Ce pipăiesc cărarea, în fundul unui crîng.
Și las aste morminte cu suvenire grele,
Pe care nu am lacrimi destule ca se plîng.

Aicea am speranța se aflu mulțumire;
Eu voi să auz unda și cerul să-l privesc,
Să văz a aurorii mult veselă zîmbire,
Razele dimineții ce norii auresc;

Aci stejari cu fală se-nalță, se îndreptează,
Urcînd ale lor ramuri spre-azurele cîmpii;
Aci plopilor cu frunza o vale-ncoronează;
Acolo se văd dealuri, ș-aici sălbatici vii.

Din coasta-acestor stînce, din vîrful astui munte,
De unde își apucă vulturul al său zbor,
A nopții stea răvarsă lumină p-a mea frunte
Și raza-i se reflectă pe limpede izvor;

Aci zefirul vesel prin frunze-ncet suspină;
Aicea orizontul e dulce, luminos;
Aici aceste rîuri... Dar unda lor e lină,
Iar sufletu-mi e-n valuri, n-am soare seninos.

Din sânul maicii mele, născut în griji, necazuri,
Restriștea mi-a fost leagan, eu lacrimi m-am hrănit,
Ca ale mării repezi și groaznece talazuri,
De vîntul relei soarte spre stînci am fost gonit.

Acuma pretutindenî întorc a mea vedere,
Dar ochii-mi mulțumire de loc nu întîlnesc,
Căci nimenea nu simte cumplita mea durere,
Și oamenii pe mine trecînd ma ocolesc.

Așa! așa! iubite, s-a dus scumpul meu bine;
Văzînd că nu-mi rămîne plăcere pe pămînt,
Văzînd că pentru mine s-au dus zilele line,
Pui mîna p-a mea frunte și caut un mormînt.

Din zilele trecute, din vechea fericire,
Din vîrsta mea de aur, din sîntul lor amor,
Idei au rămas numai, precum o nălucire
Rămîne dimineața din visuri care zbor;

Așa, fără-ndoială, amara mea viață
D-acum e pentru mine nisip neroditor,
Ce vara îl usucă și iarna îl îngheață
Și nici o floare n-află sîrmanul calător.

Dar însă suvenirul ființelor iubite
Va fi la al meu suflet etern înfățișat,
Ca frunzele aduse de vijălii pornite
La vechea lor tulpina ce-odată le-a purtat.

De visurile voastre, speranțe-amăgitoare,
Acum peste măsură mă văz îndestulat;
Fugiți, zadarnici zile, ce griji omorîtoare
Pe tînăra mea vîrstă curînd ați adunat.

Cînd toamna să arată al iernii rece soare,
Copacii plini de jale pierd frunza, se usuc,
Așa nenorocirea uscînd a vîrstii-mi floare,
Zic lumii un adio: iau lira și mă duc.

(Gr. Alexandrescu, *Adio. La Tîrgoviște*, în Id., *Opere*, I, Text stabilit, note, comentarii și variante de I. Fischer, studiu introductiv de I. Roman, *Poezii*, Minerva, București, 1972, pp. 249-252)